RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

nr. 12.762 van 23 maart 2018
in de zaak A. 224.313/XIV-37.622

In zake : XXXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Alexander Loobuyck
kantoor houdend te 8000 Brugge
Langestraat 46/1
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 22 januari 2018, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 196.610 van 14 december 2017 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 9 februari 2018 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. De materiëlemotiveringsplicht is als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter ten onrechte geen schending van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: de vreemdelingenwet) of van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950, (hierna: het EVRM) door de aanvankelijk bestreden beslissing zou hebben vastgesteld, houdt niet in dat dit rechtscollege de inhoud van de materiëlemotiveringsplicht zou hebben miskend.

Het enige middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

2. Verzoeker acht artikel 9*ter*, § 3, van de vreemdelingenwet geschonden omdat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen "de thans bewezen hospitalisatie" van verzoeker ten onrechte niet als een nieuw element zou hebben beschouwd.

Naar luid van artikel 9*ter*, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet wordt de aanvraag niet-ontvankelijk verklaard, onder meer "[…]wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld op basis van artikel 9*ter*, § 3, 1°, 2° of 3°, en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan".

Uit het bestreden arrest en de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt, hetgeen verzoeker niet betwist, dat hij op 28 december 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet had ingediend die op 23 oktober 2013 ongegrond werd verklaard. Het bij die aanvraag gevoegd standaard medisch getuigschrift van 14 december 2011 vermeldt als diagnose "paranoïde schizofrenie met uitgesproken wanen en hallucinaties" die "momenteel niet medicamenteus onder controle [is] te krijgen", met "volledige ontsporing van de paranoia indien de behandeling wordt stopgezet". Als prognose wordt gegeven "ernstige vorm van schizofrenie met achteruitgang in functioneren, mogelijks tot defectschizofrenie" waarbij "permanente opvolging en begeleiding noodzakelijk" is. Als duur van de behandeling wordt vermeld "onbepaalde duur, deze zeer zieke man vereist permanente zorg". In een bij dat attest gevoegd attest van het A.Z. Sint-Jan te Brugge wordt tevens vermeld dat verzoeker in januari 2007 psychiatrisch werd gehospitaliseerd "wegens paranoïde psychose".

Eveneens uit het bestreden arrest en de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker bij de aanvraag van 21 december 2016 een standaard medisch attest heeft gevoegd dat als diagnose vermeldt “paranoïde schizofrenie met forse wanen en hallucinaties” en dat “betrokkene leeft in een eigen psychotische wereld, mogelijk contact maar beperkte reactie op neuroleptica, deze medicatie zorgt dat betrokkene kan functioneren binnen een strikt gestructureerde omgeving”.

Het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies van 13 oktober 2013 dat heeft geleid tot de beslissing van 23 oktober 2013 betreffende verzoekers eerste aanvraag ten onrechte zou hebben aangenomen dat verzoeker niet permanent gehospitaliseerd was, betekent niet dat verzoeker in zijn aanvraag van 21 december 2016 nieuwe elementen zou hebben aangevoerd die hij in zijn eerste aanvraag niet had ingeroepen. Verzoeker betwist niet dat hij ten tijde van de eerste aanvraag ook reeds was gehospitaliseerd en dit mede had ingeroepen. De - volgens verzoeker - verkeerde beoordeling van een bij de eerste aanvraag ingeroepen element doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker dit element had ingeroepen en dat hij zich voor het overige op dezelfde diagnose steunt als bij de eerste aanvraag. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon dan ook zonder schending van de wet oordelen “dat de ononderbroken hospitalisatie van de verzoekende partij sedert 2007 tot heden niet kan worden beschouwd als een nieuw element zodat de verwijzing ernaar niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing ten onrechte is gesteund op artikel 9*ter*, § 3, 5°, van de vreemdelingenwet”.

Het enige middel is in die mate kennelijk ongegrond.

3. Enerzijds heeft het bestreden arrest enkel betrekking op de beslissing van 13 maart 2017 waarmee verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet niet-ontvankelijk wordt verklaard en bevat deze beslissing geen verwijderingsmaatregel, anderzijds betwist verzoeker niet dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met het arrest nr. 196.611 van 14 december 2017 het bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem samen met de voornoemde beslissing werd betekend, heeft vernietigd. Derhalve kan verzoeker in de voorliggende zaak niet dienstig een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM inroepen.

Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op drieëntwintig maart tweeduizend achttien, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**Carlo Adams**